

عنوان مقاله:

معنا یا غایتمندی زندگی در فلسفه افلاطون با تکیه بر آموزه «مثال خیر»

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فلسفی، دوره 10، شماره 18 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

پروانه آقائی طوق - دانش آموزخته کارشناسی ارشد فلسفه، دانشگاه تبریز

سیدمجید صدرمجلس - استادیار گروه فلسفه، دانشگاه تبریز

حسن فتحی - دانشیار گروه فلسفه، دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

پرسش از «معنای زندگی» و تلاش برای پاسخگویی به آن، یکی از مهمترین دغدغه های فکری آدمی از دیرباز تاکنون است. برخی معتقدند پژوهش در باب معنای زندگی درواقع پژوهش در باب «غایت» یا «هدف» زندگی است. ما نیز در این مقاله برآنیم تا معنای زندگی نزد افلاطون را با توجه به اعتقاد او به غایتمندی زندگی مورد بررسی قرار دهیم. فلسفه افلاطون یک نوع فلسفه زندگی است و معنای زندگی به واسطه فلسفه ای مبتنی بر «حقیقت مطلق و راستین» کشف می شود. طبق نظر افلاطون زندگی انسان، فرآیندی غایتمند است که هدف آن نیل به «مثال خیر» است. فرآیندی که متضمن شناخت خیر، سرسپردگی و دلبستگی بدان و تخلق به فضایل است. «مثال خیر» به عنوان سلطان ساحت معقول در اعلی علیین عالم مثل قرار داشته و سرتاسر خوبی و زیبایی و سودمندی است که نیل به آن، غایت «فلسفه» است: زندگی فلسفی، بهترین راه تحصیل غایت خیر است. با توجه به غایتمندی زندگی نزد افلاطون و جایگاه مثال خیر در نظام فلسفی وی بجاست که دیدگاه فراطبیعت گرایانه نسبت به معنای زندگی را به او نسبت دهیم.

کلمات کلیدی:

افلاطون، معنای زندگی، غایتمندی، مثال خیر، فراطبیعت گرایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/542059>

